

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A lengyel vendégek Budapesten*

Forrás:

Budapesti Hirlap

Bp

(Hely)

1927. 10. 22.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (O)

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1927"

Személy

A lengyel vendégek Budapesten.

„Éljen az egykori nagy, hatalmas Magyarország.”

Hatvanöt tagu lengyel társaság érkezett ma este Budapestre, hogy meglátogassa és megismerje országunkat és visszaadja azt a látogatást, amelyet most egy éve a Magyar Nemzeti Szövetség vezetésével egy magyar társaság tett Varsóban, Krakóban és Csensztochovában. Annak idején a *Budapesti Hirlap* egyik munkatársa is tagja volt ennek a kiránduló társaságnak. Maga a látogatás és a róla írt cikkek nem nagyon kellemes visszhangot váltottak ki az egyik szomszédos államban s érdekesnek találjuk megemlíteni, a nélkül, hogy magunk alaposnak találjuk az összefüggést, hogy a lengyel társaság vezetője pályaudvari beszédében világosan célzott erre az államra kapcsolatban a magyar-lengyel viszonytal.

A pályaudvaron az udvari váróteremben folytak le a kölcsönös üdvözlések. A külügyminisztérium nevében *Márfy-Mantuano* meghatalmazott miniszter, rendkívüli követ, a Magyar Nemzeti Szövetség nevében pedig *Ajtay József* közigazgatási bíró köszöntötte a vendégeket. A Külügyi Társaság képviselőjében *Okolicsányi László* jelent meg. Az üdvözlésre *Krzyminski* Edvárd válaszolt, a varsói *Báthory István Lengyel-Magyar Egyesület* elnöke, amely egyesület a kirándulást rendezte. *Krzyminski* beszédében a többi között ezt mondotta:

— Bár fajilag különbözik egymástól a magyar és a lengyel nemzet és nem hivatkozhatunk faji rokonságra, mint mások teszik, amikor érdekük úgy hozza magával, de a szellemünk, a két nemzet szelleme rokon. Már pedig ez a tartósabb kapcsolat. *Éljen az egykori nagy, hatalmas Magyarország!*

Ezután *Osszendovszki*, a világhírű utazó és író üdvözölte a vendéglátókat francia nyelven:

— Harminc éve van annak, hogy ittjártam Budapesten a lengyel diákokkal, akik konferenciát tartottak az önök fővárosában. Köszöntjük a magyar nemzetet s emlékezünk Petőfi szavára, hogy szabadság nélkül és szerelem nélkül nem lehet élni. *Ez a szerelem ezért a földért van, a szabadság pedig a nemzet jövőjében. Éljen Magyarország!*

A nagy éljenzésnek, amely e szavakat követte, a társasággal jött varsói dalárda éneke vetett véget: *magyarul énekeltek a magyar Himnuszt és a Szózatot*, mire a Budai Dalárda a lengyel himnusszal válaszolt.

A pályaudvarról a vendégek gyalogosan a Britannia-szállóba mentek. A vendégsegreggel sok nevezetes ember jött el, a már említettekén kívül *Eberhard* nyugalmazott közlekedésügyi államtitkár, *Vermínszka Vanda*, a varsói opera énekesnője, *Borska Albina* színésznő, *Chaberski Emil*, a varsói Városi Színház igazgatója, *Czempinski* Já-

nos, a *Kurjer Warszawski* szerkesztője, *Gierdziewski* és *Radziszewski* műegyetemi tanárok, *Pulaszki* szenátor, *Zalewska* Hedvig zongoraművész, *Urstein* zenetanár, hét gyáros, három nagybirtokos, három kereskedő, két hetilap szerkesztője és tizenegy diák, a varsói, pozenj és vilnai főiskolák egyesületek képviselőjében. A hatvanöt vendég között tizenöt nő van, legtöbbjük a férjével.

A szállóban alkalmunk volt beszélni *Osszendovszkival*. A hóna alatt egy hegedűtök, semmivel sem törődik, de ezt nem teszi le egy pillanatra sem. A felesége hegedűje, aki hegedűművész. Mindenüvé elkíséri az urát, legutóbb Genfben is együtt voltak. A szó, mint mindig ha olyasvalaki van a társaságban, aki először beszél *Osszendovszki* professzorral. A Sven Hedinnel való vitájára kerül. *Osszendovszki*, aki erről való véleményét már elmondta tavaly a *Budapesti Hirlapnak* adott intervjújában, nevetve felel erre a kérdésre:

Beszélgetés Osszendovszkival.

— Ugyan kérem, nem volt semmi harc köztem és *Sven Hedin* között, elfelejtettem én már az egészet, még *Sven Hedin* is. *Sven Hedin* erőnek erejével úgy akarta bírálni az én utleirásomat, mint valami tudományos célu munkát, holott én nem akarok tudós lenni, mint *Sven Hedin*, én író vagyok, aki nem sokat törődik azzal, hogy tizenkétezer kilométernél téved három kilométerrel.

Ezután elmondta *Osszendovszki*, hogy most *Középafrikáról* szóló könyvén dolgozik, az utleírás novemberben jelenik meg Varsóban és három hónappal megjelenése után egyszerre tizenhét másik ország nyelvén adják ki. Minden elő van már

készítve a fordításra, meg a kiadásra is.

Osszendovszki magyar rokona.

Itt már vége is szakad a beszélgetésnek, mert hoznak valakit bemutatni *Osszendovszkinak*, egy magyar rendőrőrmestert, *Usszendovszki* Gyulát, aki elmondja a tolmács útján, hogy a nagyapja, aki az írásai szerint még *Osszendovszki* volt, Krakóból jött Pestre, így hát alighanem rokona a nagy *Osszendovszkinak*. A professzor nagyon kedvesen fogadta a közeli névrokont és hogy kideríthessék a vérokonságot, megkérte, hogy a napokban hozzon el minden iratot a nagyapjáról.

Másik nevezetes tagja a lengyel társaságnak *Eberhard János* közlekedésügyi államtitkár, aki a szobájában fogadott bennünket s azt hangoztatva, hogy csak semmi politikát, mégis érdekes kijelentést tett.

A lengyelek alkalmi fajrokonai.

— Nagyon meghatótt a fogadtatás — kezdte a beszélgetést az államtitkár, — különösen, hogy ezuttal először hallottam idegenektől énekelni a lengyel himnuszt. Fiatal mérnök koromban jártam már egy ízben Budapesten, a párisi vasuti konfe-

renciákról jóbarátságban vagyok a magyar vasuti vezetőkemberekkel. Mi nagyon jól tudjuk, hogy milyen kiváló alkotott Magyarország példás vasuti intézményével. Az új lengyel állam egészen 1922-ig ide küldötte javítani a lokomotivjait.

— Ami pedig a mi mostani látogatásunkat illeti, azt hiszem, hogy jó hatással lesz a magyar-lengyel kapcsolatokra, akárcsak a tavalyi lengyelországi magyar kirándulás. Jól mondta a pályaudvaron a mi szónokunk, hogy a két nemzet között, nem testi, hanem szellemi rokonság van.

Arra a kérdésünkre, hogy kikre célozhatott a szónoknak ez a kijelentése, melyik népre célozhatott azzal, hogy csak akkor hivatkoznak a lengyelekkel való vérrokonságukra, ha az érdekük úgy kívánja, az államtitkár nem felel. De amikor azt mondjuk, hogy ezzel bizony vagy a csehekre, vagy az oroszokra célozhatott, de nyilvánvalóan mégis csak a csehekre; így felel:

— Hát persze, hogy vagy a csehekre, vagy az oroszokra. De ez már politika, és ebből mindig galiba keletkezik. Erről én nem beszélhetek egy lapban.

Ezzel vége is volt a rövid intervjunak.

Tíz óra felé vacsorára gyűltek össze a vendégek, holnap reggel a várost nézik meg, délben *Michalovszki* budapesti lengyel követ ebédén vesznek részt.